

[Indenrigs- og boligministeren.]

og man foretager derfor først en beregning over, hvor meget hver kommune ville få ind ved en udskrivning af opholdskommuneskatten med 100 pct. af den københavnske rateskalaens grundbeløb, og iøvrigt, forsåvidt angår de andre skatter, når disse opgøres efter de for Københavns kommune gældende regler såvel med hensyn til fradrag som med hensyn til skattesatser. Det samlede beløb, man herefter når frem til, divideres med det samlede indbyggerantal i de to kommuner, der er tale om, og man når derved frem til det såkaldte skattetal, der altså er et udtryk for hver indbyggers gennemsnitlige skatteevne.

For nu at lade konjunktursvingninger få indflydelse på udligningstilsvarene foretager man en særlig regulering, førend den endelige beregning af udligningstilsvarene finder sted. Til dette formål beregner man et særligt „udgiftstal“, der er et udtryk for kommunernes udgifter pr. indbygger til en række formål, nemlig centraladministration, offentlig forsorg, hospitalsvæsen, sindssygevæsen, sundhedsvæsen og skolevæsen, altså udgiftsposter, som kommunerne ikke selv har noget afgørende herredømme over.

Man lader så svingningerne i skattetallet og i udgiftstallet få indflydelse på udligningstilsvarene på den måde, at en stigning i udgiftstallet eller et fald i skattetallet bevirker en forhøjelse af den procent af rateskalaens grundbeløb, hvormed opholdskommuneskatten skal indgå i beregningerne af det endelige udligningstilsvare, medens omvendt naturligvis et fald i udgifterne eller en forøgelse af indtægterne bevirker en nedsættelse af den procent, hvormed opholdskommuneskatten skal indgå i de endelige beregninger. Derved har man opnået, at procenten — og dermed udligningstilsvaret — tenderer mod at stige under faldende konjunkturer, medens tendensen bliver den modsatte under stigende konjunkturer.

Da ordningen blev udarbejdet i midten af 30'erne, vidste man, at såvel det skattetal, der var beregnet på grundlag af udskrivning af opholdskommuneskatten af rateskalaens grundbeløb med 100 pct., som udgiftstallet ville blive tilnærmelsesvis 100 kr., og man lod derefter variationerne i skattetallet og udgiftstallet få indflydelse på den procent, hvormed opholdskommuneskatten skulle indgå i de endelige udgiftsberegninger på den måde, at en ændring i skattetallet eller udgiftstallet på 1 kr. skulle medføre en forhøjelse eller nedsættelse af de 100 pct. af rateskalaens grundbeløb med 1 pct.

Det høje landsting vil efter denne rede-

gørelse være opmærksom på, at det drejer sig om beregninger, som det er meget svært for en parlamentarisk forsamling helt at overse teknikken i ved en enkelt redegørelse fra tingets talerstol. Det må derfor være betryggende for det høje ting at vide, at der har været arbejdet meget stærkt med de ændringer, som nu er foreslået i disse beregninger, i en voldgiftsret, hvori de tre interesserede kommuner har haft sæde sammen med et af indenrigsministeriet udpeget formandskab.

Denne voldgiftsret, som altså har konciperet det foreliggende lovforslag, foreslår nu, at der — under hensyn til, at skattetal og udgiftstal nu udgør væsentligt mere end 100 kr. pr. indbygger, så at en variation i disse tal med 1 kr. ikke længere svarer til et udsving på 1 pct. — foretages en yderligere regulering, førend den endelige beregning af udligningstilsvaret finder sted. Man bruger altså den sædvanlige beregning, men foreslår nu, at den spændvidde mellem udgiftstallet og skattetallet, som er afgørende for, med hvilken procent rateskalaens grundbeløb skal forhøjes eller nedsættes, reguleres under hensyn til de stedfundne forøgelser af skattetal og udgiftstal, der jo blot er udtryk for kronens svigtende købekraft. Man foreslår altså fra voldgiftsrettens side, at man foretager en simpel pristalsregulering af denne spændvidde mellem udgiftstal og skattetal, og herved opnår man at eliminere de ubilligheder, som måtte være en følge af ændringerne i prisniveauets højde siden midten af 1930'erne, da grundlaget for udligningsberegningen blev fastlagt ved den gældende udligningslov.

Herudover foreslår man imidlertid forskellige ændringer af mindre væsentlig karakter — man kunne kalde det rettelser eller retoucheringer af visse mindre skønhedspletter ved ordningen. Jeg kan således nævne, at voldgiftsretten har ment — og lovforslaget følger voldgiftsretten —, at Københavns kommunes udgifter til driften af Skt. Hans hospital ikke bør indgå i beregningerne af udgiftstallet, fordi behandling af sindssyge i princippet er en statsopgave.

Endvidere har man foreslået den ændring, at der ved beregning af skattetal, udgiftstal og udligningstilsvare for fremtiden skal regnes med den fast bosiddende befolkning og ikke som nu med den tilfældigvis tilsteværende befolkning.

Endelig har man foreslået, at der igen indføres en dekort for Gentofte kommune.

Medens det måske er forholdsvis nemt at finde begrundelse for de to første ændringer,